

DIVADELNÍ
FLORA THEATRE FESTIVAL
OLOMOUC

ČTVRTEK THURSDAY 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19
PONDĚLÍ MONDAY 20
KVĚTEN MAY 21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
JUN
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
JUL

neděle 12. května 2013

Olomoucké baroko

Temná festivalová sobota hlboko zrazila nielen moju diváčku pýchu, ale aj kolená. Počas inscenovanej výstavy o živote svätého Ambroža v kostole Panny Marie Sněžné po dlhom čase vstupujem do kostola a zažívam mimoriadnu divadelnú omšu. Najprv len ponížene načúvam horlivému kázaniu na jednotlivých zastaveniach v útrobach chrámu. Po zahriaknutí nekompromisnej performerky však poslušne klakám na kolená, kajám sa zo svojich hriechov a po veľmi dlhom čase dokonca spievam. Nahlas a ešte aj Bohu! Dojatá chorálom tu konečne začínam chápať tú zvláštnu barokovú dobu a som na pochybách: Žeby predsa veriť?

Spirituálneho barokového ducha oživila v Olomouci práve skupina Geisslers Hofcomoediantes. Ako môže v dnešnej dobe vôbec prežiť barokové divadlo, zisťovala v rozhovore redaktorka Iva Najdonová. Ktovie, čo si z barokového odkazu odnesú Holanďania z United-C, ktorí v týchto dňoch pripravujú inscenáciu v útrobach Wurmky...

Na posmrtný život sa pripravuje ale aj Charlotta Öfverholm, ktorej včerajšie predstavenie *Youwilldieandyou2* tiež pripomínalo „noc lámania kostí“. Dominika Šindelková po rozhovore so švédskou choreografkou už pozná jej odpoveď na otázku posmrtného života.

A čo vy? Už viete, čo bude po smrti?

Dominika Široká

DEATH IS THE REAL LIFE

Je odtančeno, odzpíváno, výpary z kouřostroje se rozplynuly. Na scénu se vrací oživilí performeři Charlotta Öfverholm a Lindy Larsson. Metafyzické představení si žádá metafyzické otázky. Vracíme se ke smrti, musí to být!

Tak co je tedy po smrti, Charlotta, Lindy?
Je-li vůbec něco.

Charlotta: Věřila jsem, že ano, ale postupně přehodnocuji a dostávám se spíš k úvahám, že smrt je vrcholem života. Jako by byl život jenom přípravou na smrt, jenom jejím pozadím. Smrt je ten pravý život, což je velmi nadějný. Tak to

momentálně cítím a to mi pomáhá odbourat strach.

Lindy: Vlastně nic, nevěřím v nebe nebo peklo, věřím, že smrt je konečná. Aby mohl pokračovat život. Něco z tebe pak pokračuje ve tvých dětech, v odkazu, co zanecháš. Ale tvá energie vyhasne.

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 2 >>

cořadatel
DIVADLO
KONVIKT

hlavní partner
OLOMOUC

Olomoucký kraj

Moravské divadlo
Olomouc

za podpory
MINISTERSTVO
KULTURY

hlavní mediální partner
Česká televize

>> POKRAČOVÁNÍ ZE STR. 1

Proč se smrti bojíme?

CH: Každý se bojí, protože je to velká neznámá a neznáma se bojíme ze všeho nejvíc. Taky se bojím, proto dělám tohle představení, to je způsob, jak se s tím vyrovnat. Prozkoumat smrt, prozkoumat strach a nebát se říci: umřu.

Existuje nějaký recept proti strachu ze smrti?

CH: Nemám recept, každý si to musí vždy a znovu vyřešit v sobě, je to vysoce indi-

viduální proces, který nelze nepodstoupit. Je to možná klišé, je v tom jistě sentiment, ale musí to být. Znovu a znovu. Jediný recept je uvědomit si, že to musí být a pracovat na tom. Protože každý by měl pracovat sám na sobě – to je klíč a možná i ten váš recept.

L: Nemhat časem, užít si život naplno, žít okamžikem a být s lidmi, které miluješ.

Jak dlouho přemýšlíte nad tématem smrti na tanečním sále? Jak dlouho trvala příprava tohoto představení?

CH: Projekce jsme začali připravovat před rokem a v prosinci jsem začala dělat i na choreografii v rámci rezidence tady na Konviktu. Jinak přes rok jsem se tak všude vypytavala. Bylo docela zajímavé od nejrůznějších skupin sbírat informace o tom, jak lidi smrt vnímají. Od mladých přes staré, křesťany „harekrišnáky“ a podobně. Nakonec ale stejně v představení nejvíc čerpám ze sebe.

Je představení YOUWILLDIEANDYOU2 uzavřeným tvarem, je to konečná podoba vašeho rozjímání nad smrtí?

CH: Určitě to není konečná podoba, je to možná teprve začátek. Představení se bude dál vyvíjet, nemám v plánu takhle jednoduše s tématem skoncovat. Jak už jsem říkala, musím na sobě dál pracovat. Chci to rozvíjet.

Co je nejdůležitější věc v životě?

CH: Najít sebe sama.

L: Láska.

*Za rozhovor děkuje
Dominika Šindelková*

Co bude po smrti?

„Doufám, že se ten dar života ponese vesmírem dál. A moje děti budou mít zas svoje děti a život pro ně bude stejně inspirující jako pro mě.“

Petr, herec MDO

„Naprosto upřímně – nevím. Líbí se mi buddhisté, kteří se převtělují. Děsí mě ale představa, že občas z nich může být i červ.“

Pavel, divák mířící na
YOUWILLDIEANDYOU2

„Po tomhle představení o tom musím ještě hodně přemýšlet.“

Pavla, studentka po zhlédnutí
YOUWILLDIEANDYOU2

„Nemám to doslova zformulované, spíš jen takový neurčitý pocit. Ale myslím, že to není konec.“

Bára, studentka

„Asi záleží po čí smrti... po mé smrti bude nekonečno!“

Vilém, technik

„Doufám, že něco hezkého a příjemného.“

Blanka, netechnička
(partnerka technika)

TIEŽ MI VYTETUJTE ŽILY!

V otázke zamýšľania sa nad smrťou je každý človek umelcom. Potenciálnemu zomierajúcemu pri myšlienke na smrť neostáva nič iné, než popustiť uzdu svojej fantázie a tvoriť si v hlave svoj osobný posmrtný scenár. Podľa mnohých je napríklad práve tematizovanie smrti už odjakživa skutočným jadrom divadla, no a pre súčasný tanec to môže byť priam ideálna látka. Nie len preto, že sa tanec smrti pravidelne objavuje v spracovániach rôznych umeleckých druhov už od čias stredoveku. Je to skôr pre čiru abstraktnosť samotnej témy smrti, pričom práve súčasné tanečné divadlo má v mnohých prípadoch čisto abstraktné motivácie. Ponúka sa tu veľký potenciál pohybového vyznania sa z pocitov strachu, zmätenosti, či morbidnej túžby po umieraní. Proti deštruktívnej osudovosti môže

tiež tanec bojovať veľkolepou oslavou fyzickosti.

Stále je to však téma ťažkého kalibru a môže dopadnúť na javisku aj veľmi rozpačito. Inscenáciu *Youwilldieandyou2* drží však už len samotná osobnosť a fascinujúca fyzioognómia švédskej choreografky Charlotty Öfverholm. Kvôli hlbokým vráskam na tvári a životaplnému telu tomuto priam mimozemskému stvoreniu človek nedokáže ani odhadnúť vek. Je preto zvláštnym Faustom v ženskom tele, ktorému nápoj mladosti účinkuje len od krku nadol.

Inscenáciu *Youwilldieandyou2* autorka koncipuje ako osobnou kolážou asociácií na tému smrť. Je pre ňu veľkou neznámou vo vizuálne opulentnej projekcii šireho mora, nádejou na lepší život v obraze nebeských oblakoch, diabolským pokušíteľom v podo-

be visutého lana, ktoré sa stáča ako had z rajskej záhrady, ale i mocnou zbraňou v scéne s pochodujúcimi Židmi či lietajúcimi raketami. Charlotta však akoby sama bojovala s neuveriteľnou predstavou životného konca, a tak si ako memento mori na ruku pôsobivo tetuje sieť tepien a žíl. Myšlienkou smrteľnosti chce posadnúť aj ostatných divákov, a tak svoje telo obetuje aj ďalším kresbovým asociáciám osloveného publika.

Napriek tomu, že je tu smrť dokonca personifikovaná osobou tvorivého partnera Lindyho Larssona, inscenácia *Youwilldieandyou2* však nie je o umieraní, naopak. Pulzujúce telo nevzdávajúcej sa tancujúcej bojovníčky za život a jej reflexia starnutia je predovšetkým vyznaním hodnoty ľudského života. Ako to už pri nostalgických retrospektívach býva, ani Charlotta sa napriek navodeniu trpkkej felliniovskej atmosféry občas nevyhýba sentimentu. V inscenácii však otvára najcitlivejšie životné otázky. Kedy už inokedy smieme byť sentimentálni? Ako ale samotná tvorkyňa v rozhovore pre spravodaj priznáva, projekt *Youwilldieandyou2* je ešte stále na začiatku. Charlotta teda mieni svoje úvahy ďalej rozvíjať, a to je dobre. Súčasný tvar inscenácie totiž možno otvára až zbytočne veľa pohľadov na chúlolistivú tému namiesto toho, aby sa skutočne nebál siahnuť až na dno, na dotyk smrti.

It's ok! Veď pokiaľ nejde o život, nejde o nič.

Dominika Široká

BAROKO JAKO INSPIRAČNÍ ZDROJ

Jak vznikla myšlenka věnovat se textům či dramatickému období baroka, z „doby temna“?

Martin Bohadlo: Vše začalo v Náchodě před 12 lety, kde jsme nazkoušeli hru Únos, k příležitosti výročí na zámku. Tam se sešlo jádro lidí, kteří se stali základem pro Geisslers Hofcomoedianten.

Aleš Pospíšil: Zásadní inspirační zdroj je geograficky svázaný s místem českého centra barokní kultury – východočeským Kukskem. Nejen místo, ale je to spjato také s lidmi kolem toho, kteří se podílejí na dramaturgii. Určitě bychom neměli zapomenout na duchovního otce znovuzaložení této tradice Standa Bohadla. My jsme to nevymysleli, jen jsme se toho chopili.

Vaše „domovská“ scéna je právě Kuks. Jak působí projekty typu Ambrosia v jiných prostorách? Jak reaguje publikum, které stojí mimo tento kontext?

Soubor Geisslers Hofcomoedianten, který navazuje na tradici barokního divadla, přichystal pro olomoucké publikum hned tři své projekty. Inscenovanou výstavu Ambrosia v kostele Panny Marie Sněžné, večerní Gozziho pohádku Láska ke třem pomerančům v sobotním programu a road-movie Fitzli Putzli na neděli. Herce Aleše Pospíši a Martina Bohadla, který stojí i za vznikem souboru, jsem zpovídala po druhém představení, když mířili do tepla a sucha šatny v útrobách Konviktu.

MB: To není vyloženě jen pro Kuks, je to přenosný a obecně se prezentujeme ve všemožných prostorách. Máme představení jak pro venkovní prostory, tak pro ty do kukátkového divadla.

AP: Myslím, že obsahově je ideální, když náš divák zná podtext a konotace, ať už je inscenace umístěna kdekoli. Ale zase jsou tam i jiné plány pro diváka, který ten kontext místa vzniku nemá. Může to být ochuzení, ale jen marginální.

Podle jakého klíče vybíráte témata svých projektů?

AP: Je to někdy až vědecká záležitost. Máme ve svých řadách několik vědců zabývajících se barokem, to znamená, že řada těch textů byla skutečně nalezena a úplně poprvé přeložena z archivů ve Vídni, v Kuksu, v Náchodě, ale i v Římě. Leckdy uvádíme texty vůbec poprvé v Čechách.

Ambrosia představila vaši dramaturgickou linii zaměřenou na inscenování v barokním prostoru, naopak commedia dell'arte Láska k pomerančům zastupovala spíše moderně pojaté divadlo. V čem jsou tyto linie společné?

AP: Jednoznačně dobou vzniku, vazbou autorů na pouze barokní poetiku, určitou teatrálnost, téma a motivy. Těch propojení mezi všemi třemi dramaturgickými liniemi, které razíme, je poměrně dost.

Zítří nás čeká vaše poslední inscenace Fitzli Putzli. Čím byste potenciální diváky nalákali?

MB: Jedná se o venkovní představení, kde si zahraje i naše Geisslers-auto.

AP: U této inscenace je zajímavé to, že více než klasickým textem, je inspirována ikonografií neboli obrazovou dokumentací. Dá se říct, že přístup k textu je ryze autorský, ale inspirační zdroj je barokní a dokonce kukský!

V jaké fázi profesionalizace se soubor momentálně nachází? Je těžké udržet takto úzce profilovou divadelní činnost v dnešní kulturní politice?

MB: Většina už dostudovala divadelní fakultu. Řekl bych, že jsme v rovině poloprofessionalizace. Máme pravidelnou scénu na festivalu v Kuksu a také hrajeme v pražském divadle ABC.

AP: Za jejich podpory nutno dodat. Jde to, ale pořád to závisí na určité oběti jednotlivých členů.

Poslední, anketní otázka: co bude po smrti? Tohoto tématu jste se i lehce dotkli právě v Ambrosii.

Oba: To se mnohem víc dotkneme ve Fitzli Putzli. Právě proto musí diváci zítří přijít a vše se dozví!

*Za rozhovor děkuje
Iva Najdónová*

TRPĚLIVOST A ZRUČNOST

S fotografem Vojtěchem Brtnickým jsem si povídal o světle, světlonoších a hlavně jeho výstavě *Only Good Light* v příznačně přisvětleném podkroví.

Tak otázka už padla na vernisáži. Jak je to se zachycením pohybu jako takového? Co je ten moment soustředění?

To může být spousta věcí. Někdy je to hudba, jindy je to pohyb sám o sobě. Mnohdy je to dané světelnými podmínkami, protože dost často se v současném tanci stává taková specialita, v divadle zase až tak ne, že to světlo může být ta nejjednodušší technická poznámka. Možná to zní hrozně, ale je to tak.

Vnímáš jako fotograf pohyb v souladu s nějakou melodií nebo rytmem?

Říká se, že všechno nějaký rytmus má, takže bude asi i v tom focení (smích). Těžko se to vysvětluje, protože je to pokaždé velmi jemná souhra okolností, kdy na jednu stranu člověk čistě přemýšlí nad technickými detaily jako expozice, do toho klíčuje významy příběhu a musí se u toho soustředit na pohyb samotný. Člověk do toho prostě spadne. Základem je dávat si pozor, jinak ti objekt uteče ze záběru.

Vnímáš se tedy jako součást inscenace?

To spíš ne. Snažím se naopak dělat, že tam vůbec nejsem. Je to jednodušší – nebo

aspoň pro mě rozhodně (smích).

Ale jsou fotografové, kteří to tak praktikují.

Ano, ano. Mám v tomhle hrozné zábrany, vejít drze na scénu za foceným objektem. Ačkoliv mě baví fotit tanec na širokoúhlý objektiv, možností je málo, protože objekt je zpravidla daleko. Nedovedu se představit, že bych na tu scénu chodil.

Aranžuješ například i nějaké situace?

Jeden z těch důvodů, že žádná z těch fotek není a nemůže být aranžovaná, je právě v tom, že zachytíš nějaký neopakovatelný okamžik. A to je v rozporu právě s tím, že aranž by měla být pokaždé stejná, což fotka nikdy nebude.

Jak bys rozdělil práci pro noviny a focení divadla?

Tak novinářina je zajímavá práce – třeba v Praze, protože se tam pořád něco děje. Ale je zajímavé, když tenhle přístup aplikuju na tanec. Většinou je to technicky velmi náročné stejně jako každá „blbá“ deníkářská reportáž. Je to výzva, ke které se stavím technicky i duševně stejně.

A specializuješ se na tuzemskou produkci nebo máš např. nějaký oblíbený zahraniční soubor, se kterým pravidelně spolupracuješ?

To by samozřejmě bylo skvělé, ale je to dost složité. Zároveň jsem ve stádiu, kdy si nemusím shánět zákazníky (klepe na dřevo). Takže jsem zahrabaný pořád tady a v rámci Tance Praha fotím už počtvrté a fakt je, že se zahraničními hosty je legrace na půl roku dopředu.

Co myslíš, že dělá takového exkluzivního nejen divadelního, ale tanečního fotografa?

Trpělivost a řemeslná zručnost.

A na závěr otázka k tématu. Myslíš, že existuje něco jako posmrtný život?

Tak rozhodně. Bylo by jednoduché, kdyby to „odchodem“ skončilo.

Jsou fotografie nesmrtelné?

Tak bylo by to hezké. Ale zatím nemyslím...

*Díky za rozhovor,
Martin Macháček*

VE VARNSDORFU SI NÁS VYKŘÍČELI: „MY CHCEME DIVADLO!“

Othello is black je inscenace, kterou Divadlo koňa a motora připravilo pro Šluknovský výběžek a s ním spojenou problematiku rasové a občanské nesnášenlivosti. Maringotku vyměnili za auto a divadelní periferii za divadelní festival. Přizpůsobili se. Jak se kočuje po divokých končinách Adrianě Kubištové Máčikové, Michalu Hábovi, Šimonu Spišákoví a Andree Ballayové?

Už vás někdo osočil za to, co se Shakespearem provádíte?

Šimon: Spíš to právě lidi mají rádi, že je to takové punkové. Hlavně teda publikum, pro které jsme hráli nejčastěji.

Michal: Nejdůležitější je asi to, že představení Othello is black se původně hraje v maringotce a na divadelních periferiích, takže to, že hrajeme na autě, je taková přenesená urbanistická varianta. My vždycky v létě vyrazíme s maringotkou a koněm a hrajeme pro lidi, kteří divadlo třeba nikdy neviděli. Takže jde spíš o takové setkání.

Michal: Othella jsme právě loni připravili pro Šluknovsko, kam se dramaturgicky víc než hodí. A jak jsme se nejdřív báli, jestli nám někdo nedá přes hubu, že šíříme něco o nějaké demagogii a rasismu, dopadlo to právě naopak – všichni to přijali a pochopili.

Co vás lákalo na maringotce a kočovném divadlu?

Šimon: Předně to, že jsme měli k dispozici maringotku po mém otci, který takhle kdy si kočoval. Takže jsme to měli tak hezky na talíři.

Michal: A z té touhy zkusit si kočování jsme se odpíchli k nějakému komunitně-sociálnímu přesahu, nejsme jen moderní kočovné divadlo.

Jaký projekt pro maringotku chystáte na léto tentokrát?

Šimon: Romeo a Julii na východ Slovenska, protože tam máme oblíbeného koně. Právě tam bychom s ním chtěli kočovat celý měsíc.

Michal: Vlastně ten východ Slovenska je stran rasismu možná ještě vyostřenější než Šluknovsko, akorát není tak medializovaný a málo se o tom ví. Co se týče počtu ghatt

a uzavřených skupin, je to tam ještě horší. Romeo a Julie proto bude zase inscenace postavená na té černé a bílé jako Othello.

Nemáte problém s rodiči, když se na představení Othella přichomítnou mladší děti? Přece jen to je trochu přisprostlejší.

Šimon: Dětem se to líbí. Dokonce, i když se Michal v Macbethovi vysvlékal, mělo to úspěch. Je pravda, že jednou přišel nějaký rozhořčený dopis, ale obecně se to dětem líbí... Pochopitelně se snažíme některé děti krotit a být slušnější, ale já jsem si prostě dneska na žádné lepší slovo než kurva nemohl vzpomenout. Dětem to nevadí.

Andrea: A cikánským už vůbec ne. Oni to všechno berou a chápou jako srandu.

Michal: Hlavně mají strašně bohatý reakce a hrozně se chtějí zapojovat. Kolikrát vtrhnou za bicí nebo si chtějí zadrnkat na kytaru.

Táhne vás to znovu do ghatt a nepokoji nabitých končin? Proč? Jaké je tam vlastně publikum? Máte nějaké výjimečné zážitky?

Andrea: Nejlepší bylo, když nám ve Varnsdorfu zakázali hrát u romského sídliště a publikum nás tak dlouho vyvolávalo, že jsme nakonec hráli. „My chceme divadlo! My chceme divadlo!“ Někde dokonce čekali tři hodiny předem na místě, jak se těšili.

Máte nějaké vstupné na těchto štacích?

Šimon: Vybíráme do klobouku. Někdy vybereme třeba jen 15 korun, někdy víc.

Michal: Nejvíce to bylo 1 313 korun.

Šimon: Ale dost toho dostáváme taky v naturáliích. Někdy nám dají i to poslední, co mají. To už jsme třeba odjízďeli a ještě za náma běžel starý cikán a nesl nám tři grilovaná stehýnka, co zbyly z oběda a 50 centů k tomu.

Andrea: Jedna rodina nám zase nabalila okurky, a pak honem tatík poslal dcerku na kole do vedlejší vesnice, aby nám koupila maso.

Takže divadelní periferie všle doporučujete?

Michal: Jako publikum jsou vážně vděční. Zvali nás, ať rozhodně přijedeme zase. Kdyby na tyhle štace jezdilo víc skupin, bylo by to ideální. Hrozně moc se z toho naučíte a vyzkoušíte si zase trochu jiné reakce než u městského diváka. Vřele doporučujeme!

Kromě Othella od těchto divadelníků můžete v neděli s dětmi zhlédnout Vesmírnou pohádku a Žabáky. Čeká vás také interaktivní improvizace, tentokrát vhodná i pro nejjemnější uši.

Dominika Šindelková

č. 2

Klub štramand vrací úder

Teenka VV: „Lidstvo je pořád stejné. Mění se jenom nástroje destrukce, manipulace a kopulace...” Kdo mohl napsat takovou blbost?

Teenka MM: Já.

Teenka VV: No promiň...

Teenka MM: Někdo musel připravit materiál pro stanovy našeho klubu.

Teenka VV: Nemůžu přece vstoupit do klubu, který má tak nemožný program. Proto kandiduju do Klubu štramand.

Teenka MM: No jak chceš, ale následky si každý ponese sám.

Teenka VV: Nezkoušej mě zlomit.

Teenka MM: O to bych se ani nepokusila.

Teenka VV: A ty mi to vůbec nechceš vymluvit?

Teenka MM: Ne-e.

Teenka VV: U nás v klubu po mě budou házet rýži...

Teenka MM: Nám stačí růže.

Teenka VV: Jen si nevyskakuj. Aspoň po vás naši členové nehází rukavici.

Teenka MM: Pravda. Šahají rovnou po kamení.

*Martin Macháček,
Vojtěch Varyš zůstal sedět u Norimberských procesí*

*Hledám bydlení!
Zn: Hned!*

Zkuste Mooothello!

*Máme plno.
Tak na plný plyn!*

NE 12. 5.

KONÍK PŘÍBĚHU aneb DĚTI, ČTETE?

Divadlo na cucky

10:30 Konvikt / šapitó

Interaktivní představení, přibližující nejnovější dětskou literaturu nejmenším čtenářům.

UTRPENÍ KNÍŽETE STERNENHOCHA

11:00 Wurmova 7 / Divadlo na cucky

TV záznam inscenace Pražského komorního divadla (prem. 20. 4. 2007).

VESMÍRNÁ POHÁDKA

Divadlo T601

13:00 Konvikt / šapitó

Dobrodružné vesmírné putování holčičky Karolíny, která chce změnit svoji budoucnost.

& ŽABÁCI

Divadlo koňa a motora

Veselá pohádka o dvou nerozlučných, lehce zmatených přátelích.

PROCES

15:00 Wurmova 7 / Divadlo na cucky

TV záznam inscenace Pražského komorního divadla (prem. 3. 9. 2007).

FITZLI PUTZLI

Geisslers Hofcomoedianten

16:30 Wurmova 7 / nádvoří

ZRUŠENO Z DŮVODU ZRANĚNÍ HERCE!

YOUWILLDIEANDYOU2

Charlotta Öfverholm

18:30 Konvikt / Divadlo K3

První repríza nejnovější choreografie renomované švédské tanečnice. Reflexe smrti i naléhavá obhajoba života sestavená z vlastních vzpomínek a zkoumání okolního světa.

FUCKING GENERATION aneb zbavme se svých patosů a hymen

L. S. Věk

20:30 Konvikt / šapitó

Maximálně hravé – živými hudebními vstupy proložené – představení v pojetí pestré směsice divadelně spřízněných souborů. Generační zpověď exponující do hlavní role toaletní papír.

Žilou

22:00 Konvikt / šapitó

Acoustic-punk.

PO 13. 5.

KOŠIČAN 3

17:00 Konvikt / Divadlo K3

CLOSENESS

19:00 S-Cube

SEASONING

21:15 Wurmova 7

STAND'ARTNÍ KABARET

22:30 Konvikt / šapitó

DJ JACK CINCH

23:30 Konvikt / šapitó

WWW.DIVADELNIFLORA.CZ
FACEBOOK.COM/DIVADELNIFLORA

šéfredaktorka: Dominika Šíroká, **redakce:** Martin Macháček, Dominika Šindelková, Iva Najdónovová, Vojtěch Varyš, René Vlasák, **korektury:** René Vlasák, **foto:** Jiří Doležel, Lukáš Horký, **sazba:** Zdeněk Vévoda

tisk: Tiskárna ČD, Nerudova 1, Olomouc, tel. 972 741 204, email: tiskarna@zc.cd.cz